

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΔΙΑΜΑΝΤΗ ΑΞΙΩΤΗ
ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ «ΛΑΘΟΣ ΛΥΚΟ»

Ένα βιβλίο για δυο οριακά ανθρώπινα φαινόμενα, τη σχιζοφρένεια και το φόνο

Ο Καβαλιώτης συγγραφέας θεωρεί πως η ιστορία του ξεπερνά τα πλαίσια ενός περιχα-
ρακωμένου πεδίου και επεκτείνεται σε έναν χώρο, όπου ο άνθρωπος ορίζεται ως «ον
της έλλειψης», που προσπαθεί να υπερβεί την αέναη οδύνη που το περιβάλλει

Επιστροφή στο προσκήνιο για τον Διαμαντή Αξιώτη, μέσα από το μυθιστόρημα με τίτλο «Λάθος Λύκο» που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις «Κέδρος». Η «Ε» συνομίλησε με τον Καβαλιώτη συγγραφέα, αναφορικά με το νέο του πόνημα μέσω του οποίου προέκυψε ο τραγικός ήρωας τον οποίο συμπόνεσε όσο κανέναν από τους μέχρι τώρα ήρωες των βιβλίων του, συνοδοιπόρησε με το δράμα του και τον αγάπησε...

Συνέντευξη
στον Αγγελο Καλόγρη

- Διαβάζοντας κάποιος το βιβλίο σας «Λάθος Λύκο» μοιραία κάνει συνειρμούς με παρόμοια περιστατικά που έχουν συγκλονίσει κατά καιρούς την υφήλιο, ακόμη και την πόλη μας κατά το πρόσφατο παρελθόν. Μήπως η πραγματικότητα είναι η κύρια αφορμή για να χτίσετε την φανταστική ιστορία σας;

«Τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης αναφέρονται τακτικά σε παρόμοια με αυτό της ιστορίας που περιγράφω στο βιβλίο μου περιστατικά: Άγνωστοι εισβάλλουν σε λύκεια και σκοτώνουν ανυποψίαστους μαθητές. Ακροδεξιόι εφορμούν σε κέντρα μεταναστών και σκοτώνουν άμοιρους μετανάστες. Όμως εκείνο που στάθηκε η αφορμή για να πλάσω τον λύκο μου ήταν όταν με τη λήξη της χιλιετηρίδας, και κατά την αλλαγή του αιώνα ακριβώς, στο Τέριταουν της Νέας Ορλεάνης ενώ όλοι γιόρταζαν το Millennium, κάποιος ονόματι Έρικ Μπέιλ έσπασε την πόρτα κάποιου διαμερίσματος και με την καρμπίνια του σκότωσε έναν εβδομηντάχρονο, τη σύζυγο και την εγγονή τους, γιατί είχε πληροφορηθεί ότι ήταν ειδωλολάτρες!!! Σαφώς λοιπόν η πραγματικότητα αποτέλεσε την κύρια αφορμή για να χτίσω την ιστορία μου, προσπαθώντας, μέσω της μυθοπλασίας, να απομακρυνθώ όσο περισσότερο γίνεται από αυτήν.»

- Ο κεντρικός ήρωας του βιβλίου σας, ο Στέφανος, παρουσιάζεται ευάλωτος κι ευαίσθητος, παράλληλα θύτης και τιμωρός. Υπάρχει μια τάση κοινωνικής κριτικής μέσα σε αυτή την περιεργή αντίθεση; Είναι η κοινωνία που τα δημιουργεί αυτά ή η έμφυτη τάση υπερισχύει όλων άλλων;

Ο Διαμαντής Αξιώτης, χαρακτήρισε ως ανεξάντλητη τη θεματολογία που πραγματεύεται το βιβλίο του «Λάθος Λύκο»

«Σε δύο οριακά ανθρώπινα φαινόμενα, τη σχιζοφρένεια και το φόνο, αναφέρεται το βιβλίο μου, σε μια προσπάθεια να απαντήσω στην απορία που γεννά η παρουσία τους. Αν ο φόνος είναι ο αφανισμός του άλλου, τότε η σχιζοφρένεια είναι η ζωή που συντρίβεται μέσα στον εαυτό της. Λέγεται ότι το άτομο με σχιζοφρένεια είναι ένα επίφοβο, δυνάμει βίαιο άτομο. Ποιες είναι οι στρεβλές αλήθειες που κρύβει ένα τέτοιο ατεκμηρίωτο επιστημονικά στερεότυπο; Δεν αποσκοπώ σε καμία απάντηση. Η ιστορία μου ξεπερνά τα πλαίσια ενός περιχαρακωμένου πεδίου και επεκτείνεται σε έναν χώρο, όπου ο άνθρωπος ορίζεται ως «ον της έλλειψης», που προσπαθεί να υπερβεί την αέναη οδύνη που το περιβάλλει.»

- Ο τραγικός ήρωας παρουσιάζεται ως ένα άτομο προερχόμενο από τα υψηλά κοινωνικά στρώματα. Αυτή η επιλογή σας είχε ως στόχο να εντείνει ακόμη περισσότερο το κεντρικό των αντιθέσεων;

«Αυτή η ασθένεια δεν κάνει διακρίσεις, μη γνωρίζοντας από κοινωνικά στρώματα. Ο ήρωάς μου θα μπορούσε να προέρχεται από οποιαδήποτε

κοινωνική τάξη. Τοποθετώντας τον όμως υψηλά, προερχόμενο από μία εύπορη οικογένεια, με έντονη πολιτική – κομματική παρουσία, μου προσέφερε τη δυνατότητα να σκιαγραφήσω με έντονα χρώματα τις ανασφάλειες, αντιθέσεις και αδυναμίες αυτής της φανταχτερής τάξης.»

- Είναι ο Στέφανος, μια μύγα στην καλογουαλισμένη βιτρίνα της οικογένειάς του; Μήπως η ίδια η οικογένειά του θα προτιμούσε να είναι κρυμμένος ή και απών;

«Το σχιζοφρενικό σύμπτωμα αποκαλύπτεται πρωτίστως μέσα στο περιβάλλον όπου εκδηλώνεται. Τα μέλη της οικογένειας είναι εκείνα που δέχονται πρώτα τα συμπτώματα. Και δεν είναι τυχαίο που τα συνήθη θύματα είναι η μητέρα ή ο πατέρας του ασθενούς. Όμως, στον μικρόκοσμο της οικογένειας υπάρχουν και εκεί διαφορετικές αντιμετωπίσεις. Στην περίπτωση μας, ο πατέρας του Στέφανου ντρέπεται γι αυτόν και τον αποκρύπτει. Το ίδιο σε ένα βαθμό και ο πρωτότοκος γιος της οικογένειας. Η μητέρα του Στέφανου είναι εκείνη που θα σταθεί δίπλα του και θα σηκώσει βουβά το μαρτύριο.»

ΑΛΚΟΟΛ, ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ,
ΘΡΗΣΚΕΙΑ, ΣΚΟΤΕΙΝΗ
ΜΟΥΣΙΚΗ, ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΕΣ
ΦΟΒΙΕΣ

Φτιάχνοντας το προφίλ ενός ανθρώπου που προσπαθεί αγωνιωδώς να κρατηθεί από κάπου

- Ο εθισμός του Στέφανου στο αλκοόλ και τα ναρκωτικά εξυπηρετεί σε κάτι συγκεκριμένο στο χτίσιμο της υπόθεσης ή βρισκόμαστε μπροστά σε μια εικόνα σχεδόν αρχετυπική, στα όρια του κοινωνικού "must", τύπου: «Όποιος μπλέκει με τέτοια, μοιραία θα κάνει κι άλλα χειρότερα»;

«Όχι, σε καμία περίπτωση δεν υποστηρίζω κάτι παρόμοιο: "Όποιος μπλέκει με τέτοια.". Θα ήταν διδακτικό εκ μέρους μου, έως ανήθικο. Μακριά από μένα παρόμοιοι συσχετισμοί. Η εμπλοκή του ήρωά μου με το αλκοόλ και τα ναρκωτικά μου επέτρεψε να περιγράψω την αγωνιώδη προσπάθειά του να κρατηθεί από κάπου. Να γαντζωθεί από ψευδαισθήσεις. "Να σωθεί, να σώσει τον κόσμο όλο", όπως πιστεύει από ένα σημείο και μετά.»

- Επίσης υπάρχει η καταγραφή ενός συμπτώματος, που θέλει απελπισμένους ανθρώπους να στρέφονται στην θρησκεία, πολλές φορές μάλιστα στην «παραθρησκεία», όπως συνέβη με τον Στέφανο. Είναι προφανές πως ο ήρωάς σας ζημιώθηκε από αυτήν τη στροφή. Θα μπορούσε να συμβεί κάτι διαφορετικό, ωφέλιμο;

«Στην απεγνωσμένη προσπάθειά του ο Στέφανος να σωθεί από τα φαντάσματα που τον περιβάλλουν καταφεύγει στη θρησκεία. Αναζητά τη γαλήνη στην "Αμαρτωλών σωτηρία" του μοναχού Αγαπίου και στην προσευχή του ιερομάρτυρος Κυπριανού, "την διαλύουσα τα μάγια". Καταλήγει στον άυλο κόσμο του Αγίου Όρους. Εκεί καταγράφει τη μάχη του Καλού με το Κακό και αισθάνεται το σώμα του διαπερατό. Επιστρέφοντας στην κοσμική ζωή εισχωρεί στον κόσμο των Gothic. Ντύνεται στα μαύρα, φοράει δερμάτινη ζώνη με καρφιά, δαχτυλίδι – νεκροκεφαλή από ασήμι. Βάζει μουσική στη διαπασών, "This shit will fuck you up" και χουφτώνει τα γεννητικά του όργανα. Δεν ξέρω αν θα μπορούσε να προκύψει μία διαφορετική συμπεριφορά. Είναι θέμα ψυχιατρικής. Άλλωστε ο Φουκό λέει: Η ψυχολογία δεν θα μπορέσει ποτέ να μιλήσει για την τρέλα, γιατί η τρέλα είναι εκείνη που κρατά το μυστικό της ψυχολογίας.»

- Η σεξουαλική ζωή του ήρωα, είναι επίσης μια «πανεμένη ιστορία»...

«Ο Στέφανος πιστεύει πως "το σεξ είναι μια σιχαμερή ανταλλαγή υγρών, μικροβίων και βακτηρίων, και δεν καθρεφτίζει την αληθινή ζωή". Για έρωτες, ούτε λόγος. Ο ψυχίατρος της ιστορίας, όταν αναφέρεται στη σχιζοφρενική ψύχωση παρανοειδούς μορφής του ήρωα, τονίζει πως οι κύριες εκδηλώσεις είναι, συν τοις άλλοις, το διωκτικό και το θρησκευτικό παραλήρημα, οι ακουστικές ψευδαισθήσεις, ο ομοφυλοφιλικός πανικός. Υπογραμμίζει το τελευταίο.»

ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ...
ΓΕΜΑΤΟΣ ΚΑΛΕΣ ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ

Όταν το κακό διαπράττεται στο όνομα του καλού

- Προσπαθήσατε να σχηματίσετε έναν κόσμο μέσα στον οποίο τεράστιο κομμάτι καταλαμβάνουν οι νέοι άνθρωποι, ο τρόπος ζωής και οι συνήθειές τους. Πόσο δύσκολο είναι για έναν συγγραφέα, που απέχει ηλικιακά από τους ήρωες που χτίζει, να δημιουργήσει κάτι πραγματικά πειστικό; Εσείς από πού αντλήσατε την ύλη για το χτίσιμο;

«Όσο δύσκολο κι αν είναι για έναν συγγραφέα να χτίσει κάτι έξω από τον κόσμο του, αυτό ξεπερνιέται μέσα από συνεχή ανάγνωση σχετικών με το θέμα του βιβλίων και επίπονη, χρόνια έρευνα. Αν στην προκειμένη περίπτωση ήμουν "πραγματικά πειστικός" επί αυτού θα αποφανθούν οι αναγνώστες του λύκου.»

- Αθώς ή ένοχος ο Στέφανος στα μάτια του δημιουργού του;

«Ο Στέφανος όταν προετοιμάζετο το έγκλημα πίστευε ότι πράττει κάτι καλό. Ενεργούσε εξ ονόματος κάποιου τρίτου, ο οποίος είχε επιφορτισθεί να σώσει τον κόσμο από το απόλυτο κακό. Κι αυτός δεν ήταν άλλος παρά ο Σατανάς παραμορφωμένος. Τον επισκεπτόταν με τη μορφή λύκου. Κινούμενος ο Στέφανος σε δύο κόσμους, λειτούργησε άλλοτε ως λογικό ον και άλλοτε ως παράφρων, ακολουθώντας πρωτόγονους τρόπους σκέψης. Δεν θα βγάλω ετυμολογία, αν ο Στέφανος είναι αθώς ή ένοχος. Εκείνο που μπορώ να πω απερίφραστα είναι πως τον συμπόνεσα όσο κανέναν από τους μέχρι τώρα ήρωες των βιβλίων μου, συνοδοιπόρησα με το δράμα του και τον αγάπησα.»

- Νιώθετε πως έχετε κλείσει την ενασχόλησή σας με την θεματολογία που καταπιάστηκατε στο «Λάθος Λύκο»; Θα ξαναγράφατε ένα βιβλίο αυτού του είδους;

«Βρίσκω πως αυτή η θεματολογία είναι ανεξάντλητη. Όχι, δεν έχω κλείσει μαζί της. Άλλωστε η έρευνα που πραγματοποίησα και οι φουσκωμένοι φάκελοι, κατάμεστοι με παρόμοια περιστατικά και ψυχολογικές περιγραφές και αναλύσεις, με στοιβάζονται στο γραφείο μου, με καλούν να τους συμπαρασταθώ.»

- Και κάτι τελευταίο... Ποιο θα είναι το επόμενο συγγραφικό σας βήμα;

«Υπό την επήρεια ακόμη του "λύκου", βρίσκομαι σε μετέωρη κατάσταση. Από ιδέες, υποψήφια θέματα, αποκόμματα και σημειώσεις, άλλο τίποτε.»